

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/22/2023
Identifikačné číslo spisu: 8710211472
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8710211472.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 31 364 501, proti žalovanému BAU land, spol. s r. o., so sídlom Levočská 2, Poprad, IČO: 31 687 539, právne zastúpenému advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, so sídlom Štúrova 20, Košice, IČO: 31 955 088, o zaplatenie 70.440,46 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. augusta 2022 č. k. 3Cob/26/2022-693, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 18Cb/230/2010-653 z 16. novembra 2021 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 70 440,46 Eur s 9 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15 616,66 Eur od 21. októbra 2010 do zaplatenia, s 8,75 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10 526,40 Eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia, s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17 981,40 Eur od 7. marca 2016 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10 526,40 Eur od 15. marca 2018 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15 789,60 Eur od 8. júna 2021 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ďalej žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-- Eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, súčasne zamietol vzájomný návrh žalovaného a napokon uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie právne rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení §§ 1 ods. 2, 365 ods. 1, 369 ods. 1, 369 ods. 2, 365, 369 ods. 1, 387 ods. 1 a 397 Obchodného zákonníka, 451 ods. 1 a 2, 456, 458

ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, 137 písm. c) CSP, 10 ods. 1 a 2 zák. č. 258/1993 Z. z. o Železničiaroch Slovenskej republiky a 3 ods. 1 a 2 nariadenia vlády 87/1995 Z. z. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca užíval a užíva nehnuteľnosti a to parcelu KN - C 2462/9 zastavaná plocha a nádvorie, parcelu KN - C 2462/11 zastavaná plocha a nádvorie, parcelu KN - C 2462/13 v celkovej výmere 774 m². Konštatoval, že žalobca bol oprávnený si uplatňovať predmetný nárok, keďže medzi ním a žalovaným neexistovala nájomná zmluva ohľadne predmetných parciel a na uvedených parcelách sa nachádza sklad ZS súp. č. 3649, ktorého vlastníkom je žalovaný. Uviedol, že žalobca si uplatnil v žalobe pôvodne cenu 6,80 eur/m² za obdobie od 13. októbra 2007 do 30. septembra 2010 a neskôr na základe uznesenia Okresného súdu Poprad o pripustení zmeny petitu žaloby si uplatnil žalobca odplatu za užívanie nehnuteľností až do 28. februára 2021, pričom za celé obdobie si uplatnil rovnakú sumu 6,80 eur/m² za rok. Súd prvej inštancie konštatoval, že výška náhrady sa určuje podľa obvyklej ceny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe platnej zmluvy. Súd poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/8/2009 a rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/328/2009. Peňažnú čiastku, ktorú si uplatnil žalobca, považoval v danom mieste a čase za porovnateľnú so sumami podľa nájomných zmlúv, ktoré má žalobca uzatvorené pri susediacich pozemkoch s cenou nájomného v sume 11,50 eur/m²/rok. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že žalovaný od počiatku súdneho sporu vedel, že užíva cudzie pozemky a preto súd nepovažoval stanovenú výšku peňažného plnenia 6,80 eur/m²/rok pri výmere 774 m² za neprimeranú a neobvyklú a preto obranu žalovaného označil za neadekvátnu. V súvislosti s namietanou aktívnou legitimáciou žalobcu súd poukázal na ustanovenie § 2 a § 10 zák. č. 258/1993 Z. z. o Železničiaroch Slovenskej republiky a skutočnosť, že sám žalovaný podával návrhy na uzavretie nájomnej zmluvy dňa 8. júna 2009 a 21. januára 2010 a taktiež podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18Cb/132/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Cob/103/2014. Poukázal na to, že premlčacia lehota v súvislosti s vznesenou námietkou premlčania je štvorročná, nakoľko ide o vzťah medzi podnikateľskými subjektami, žaloba bola podaná dňa 21. októbra 2010 a o zmene petitu žaloby bolo rozhodnuté dňa 8. júna 2021, z dôvodu ktorého nemohlo dôjsť k premlčaniu žalobného nároku. So zreteľom na vykonané dôkazy súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a preto mu uložil povinnosť zaplatiť istinu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. V súvislosti so žalovaným uplatneným vzájomným návrhom súd s poukazom na § 137 písm. c) CSP vyslovil záver, že žalovaný nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súd konštatoval, že nie je prípustné určovať práva v minulosti, ak tieto už zanikli. Rozsudok určuje existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia. Vyslovil názor, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem a že jeho právo nie je neisté, majúť za to, že stav neistoty tu nie je daný. Súd prvej inštancie poukázal na to, že sám žalovaný uzatváral aj nájomnú zmluvu, aj si uplatnil v konaní na Okresnom súde Poprad sp. zn. 18Cb/132/2011 právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi a plnil plnenia z nájomných zmlúv s týmto subjektom. Vzhľadom na uvedené mal za to, že neexistuje stav právnej neistoty a žalovaný nie je v ohrození právneho postavenia. Vzhľadom na uvedené mal za to, že v danom prípade by malo ísť o záujem právny a nie ekonomický. Z uvedených dôvodov vzájomný návrh v celosti zamietol. Súčasne vyslovil názor, že rozsudok o žalobe na plnenie je pre určovaciu žalobu prekážkou res iudicata. Uzavrel, že určovací rozsudok pre žalovaného by bol užitočný len z ekonomického hľadiska a teda naliehavý právny záujem v danom prípade nie je daný. Keďže žalovaný neplnil včas a riadne, dostal sa do omeškania a žalobcovi vzniklo právo na úroky z omeškania od uplatnenej doby a v uvedenej výške. Z toho dôvodu aj v tejto časti žalobe vyhovel. V súlade s § 369c Obchodného zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a to tak, že priznal žalobcovi ako úspešnému náhradu trov v rozsahu 100%.

3. O odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/26/2022-693 z 23. augusta 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v napadnutom I. výroku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 70.440,46 eur s 9 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 5. júna 2011 do zaplatenia, s 8,75 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia, s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17.981,40 eur od 7. marca 2016 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo

sumy 10.526,40 eur od 15. marca 2018 do zaplata, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.789,60 eur od 8. júna 2021 do zaplata, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, prevyšujúcej časti, t. j. v časti úroku z omeškania vo výške 9 % p. a. zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra. 2010 do 4. júna 2011 žalobu zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch pod bodmi II. a III potvrdil a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v časti zmeniť a v časti ako vecne správne potvrdiť. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver a keďže sa ani v priebehu odvolacieho konania na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že hlavnou odvolacou námietkou žalovaného bola námietka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú vzniesol už v prvoinštančnom konaní.

5. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný pri svojej argumentácii poukazoval aj na dva skoršie rozsudky Okresného súdu Poprad a jedno skoršie uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktoré podľa jeho názoru majú vplyv na rozhodnutie v danej veci. V tejto súvislosti odvolací súd pripomenul, že Okresný súd Poprad rozsudkom, č. k. 7C/556/97-109 z 18. septembra 1998 určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, a to skladu na parcele číslo KN 2462/9, číslo súpisné 3649, na parcele číslo KN 2462/11, číslo súpisné 3649, na parcele číslo KN 2462/13, číslo súpisné 3649 vedené na LV číslo XXX kat. úz. G., je žalobca (SAD, š. p. Poprad). Krajský súd v Prešove v odôvodnení uznesenia, č. k. 9Co/41/2011-171 zo 6. marca 2012 k otázke privatizovaného majetku uviedol, že za záväzok súvisiaci s privatizovaným majetkom je treba považovať okrem iného aj záväzok strpieť, aby vlastníkom stavby postavenej na sprivatizovanom pozemku užíval bezodplatne pozemok pod touto stavbou. Podmienkou prechodu takéhoto záväzku nadobúdateľa privatizovaného majetku je však skutočnosť, že uvedené pozemky pod stavbou boli v čase privatizácie skutočne užívané vlastníkom stavby skladu bezodplatne. Pokiaľ došlo k zániku bezodplatnosti užívania stavby ešte v čase pred privatizáciou pozemku, nie je možné považovať užívanie privatizovaného pozemku pod stavbou vo vlastníctve tretej osoby za bezodplatné. Ak vlastníkom pozemku tento sprivatizoval aj so stavbou vo vlastníctve tretej osoby, ktorá ku dňu privatizácie pozemku mala právo bezodplatného užívania pozemku, toto právo bezodplatného užívania prešlo aj na právnych nástupcov tejto tretej osoby. Rozsudkom, č. k. 2Co/98/2013-230 z 26. mája 2014 Krajský súd v Prešove rozsudok Okresného súdu Poprad, č. k. 21C/84/2011-201 z 15. novembra 2012 potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom KN 2462/9, 2462/11, 2462/13, 2462/26, 2462/10, 2462/12, 2462/72, 2462/73, 2462/8, 2462/14 a 2462/15 zapísaným na LV č. XXX pre kat. úz. G. a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

6. Tvrdenie žalovaného, že od 1. januára 1978 žalobca prestal byť správcom sporných nehnuteľností, keďže 30. decembra 1977 bola medzi Východnou dráhou, zast. Správou dráhy v Bratislave ako odovzdávajúcou organizáciou a ČSAD, n. p. riaditeľstvo Košice ako preberajúcou organizáciou uzatvorená hospodárska zmluva, odvolací súd hodnotil ako nesprávne, pretože prílohou hospodárskej zmluvy bol zoznam nehnuteľných základných prostriedkov odovzdávaných Východnou dráhou do majetku n. p. ČSAD PR Košice, v ktorom bol síce zahrnutý sklad tovaru nachádzajúci sa na železničnej stanici Poprad - Tatry s inventárnym číslom 801, ale neboli v ňom obsiahnuté žiadne pozemky.

7. V súvislosti s námietkou žalovaného, že žalobca neposkytol dôkaz, ktorým je súpis deleného federálneho majetku medzi Českou republikou a Slovenskou republikou, ktorý je podľa neho významne spôsobilý na zodpovedanie spornej otázky správy zastavaných plôch k 1. januáru 1993, k tomu odvolací

súd zdôrazňuje, že žalovaný sa o potrebe predloženia súpisu deleného federálneho majetku medzi Českou republikou a Slovenskou republikou prvýkrát zmienil v odvolaní, a preto odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo jeho nepreloženie žalobcom v prvoinštančnom konaní žalovaný namieta.

8. Vo vzťahu k zápisu v železničnej knihe, konštitutívnosť ktorého súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nehodnotil a s tým súvisiaceho argumentu žalovaného, že ŽSR, š. p. zanikol skôr ako došlo k vzniku ŽSR, preto žalobca sa ani teoreticky nestal nástupcom a správcom sporných parciel, odvolací súd zdôraznil, že podľa výpisu z obchodného registra ŽSR, š. p. boli zrušené na základe rozhodnutia Ministerstva dopravy, spojov a verejných prác SR bez likvidácie a jeho právnym nástupcom sa stali Železnice Slovenskej republiky, zriadené osobitným zákonom č. 258/1993 Z. z. Navyše výpisom zo železničnej knihy Okresný úrad Bratislava I - odbor katastrálny týmto výpisom potvrdil, že parcely 3848, 3835/2 (v KN 2462/9, 2462/11, 2462/12, 2462/13, 2462/14, 2462/15, 2462/29) sú od roku 1884 súčasťou železničného telesa zapísaného v železničnej knihe vo vložke č - 34 pre trať Košice - Čadca, št. hranica pod poradovým číslom katastrálneho územia G. XLII. a radovým číslom 1-23 železničného telesa. V poznámke, ktorá je súčasťou tohto výpisu, je uvedené, že vlastníkom predmetných parciel je Slovenská republika a správou uvedených nehnuteľností boli poverené Železnice Slovenskej republiky na základe zákona č. 258/1993 Z. z. Predmetný výpis bol vyhotovený 24. júna 1997. Keďže v zmysle § 8 ods. 1 písm. e) katastrálneho zákona katastrálny operát tvoria dokumentačné materiály potrebné na spravovanie katastra a obnovu katastrálneho operátu, pričom katastrálny operát obsahuje aj železničnú knihu, ktorá slúži ako zdroj údajov o katastrálnych územiach, parcelách, vlastníkoch a o právach k nehnuteľnostiam, je nevyhnutné zo zápisov v nej vychádzať.

9. Za týchto okolností mel odvolací súd za to, že aj keď sa súd prvej inštancie k žalovaným vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstate vyjadril len tak, že poukázal na ustanovenia § 2 a § 10 Zákona o Železničiach Slovenskej republiky a na skôr uzatvorené zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, tak takýto jeho postup v kontexte s obsahom súdneho spisu nemôže byť dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku, a to z dôvodu, že práve táto námietka vznesená žalovaným v značnej miere prispela k tomu, že súd prvej inštancie o žalobe rozhodol po viac ako desiatich rokoch od jej podania, keďže žalovaný v snahe vyhnúť sa plneniu prisúdenej sumy doručil súdu viacero písomných vyjadrení a navrhol vykonanie množstva dôkazov na preukázanie neexistencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, hoci v minulosti sám uzatváral zmluvy so žalobcom bez toho, aby jeho status, resp. právny vzťah k dotknutým pozemkom spochybňoval a súd sa všetkými jeho návrhmi zaoberal.

10. Odvolací súd sa nestotožnil ani s názorom žalovaného, že dôvod zamietnutia vzájomnej žaloby uvádzaný súdom je neakceptovateľný, pretože ak sa žalovaný vzájomnou žalobou domáhal určenia, že žalobca nie je správcou predmetných parciel, súd prvej inštancie zamietnutie vzájomnej žaloby správne odôvodnil nepreukázaním jeho naliehavého právneho záujmu a tým, že stav neistoty tu nie je daný.

11. V súvislosti s námietkou žalovaného ohľadom výšky nájomného požadovanej žalobcom odvolací súd dal do pozornosti, že žalobca žalobou z 21. októbra 2010, ako aj všetkými nasledujúcimi návrhmi na jej zmenu požadoval od žalovaného nájomné vo výške 6,80 eur/m²/rok. Určenie takejto výšky nájomného za výmeru 1 m² a obdobie jedného roka v žalobe vysvetlil tak, že uvedená cena je stanovená Predpisom SR 1014 - Ceny za prenájom pozemkov a nebytových priestorov Železníc Slovenskej republiky, schváleným generálnym riaditeľom ŽSR pod číslom: 1934/2004 O330, účinným od 1. januára 2005. Pokiaľ žalovaný upozornil na skutočnosť, že v žiadnej z nájomných zmlúv, ktoré boli v konaní predložené, nebol uvedený odkaz na cenový predpis, podľa ktorého boli ceny určené, odvolací súd konštatoval, že nájomné zmluvy neboli súdu prvej inštancie predkladané za účelom preukázania toho, že ceny nájmu boli aj v iných prípadoch určené vyššie citovaným cenovým predpisom, ale za účelom preukázania toho, že žalovaná suma je porovnateľná s výškou nájomného, ktorú si žalobca ako prenajímateľ dohodol v iných nájomných vzťahoch upravených nájomnými zmluvami.

12. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že na pojednávaní konanom 19. októbra 2021 nebolo jeho konateľovi zo strany súdu umožnené predniesť záverečnú reč, a preto ju následne súdu doručil v písomnej podobe, odvolací súd podotkol, že táto námietka je neakceptovateľná, pretože zo zvukového

záznamu nachádzajúceho sa v elektronickom súdom spise má preukázané, že na tomto pojednávaní bolo konateľovi žalovaného umožnené sa vyjadriť a aj túto možnosť využil, pričom práve v rámci tohto svojho vyjadrenia opakovane upovedomil súd a aj prítomnú protistranu, že súdu doručil svoje vyjadrenie v písomnej podobe. Navyiac predmetné pojednávanie nebolo pojednávaním, na ktorom by mali zaznieť záverečné reči, keďže na ňom bolo nariadené ďalšie pojednávanie v danej veci, ktoré sa neskôr aj konalo.

13. Ohľadom samotného obsahu písomného podania spomínaného žalovaným odvolací súd poukázal na úvod tohto podania, v ktorom žalovaný výslovne uviedol, „pretože požadovaná výška na zaplatenie je pre našu spoločnosť likvidačná a z dôvodu, že v žalobnom návrhu nie je žiadna zmienka o procesoch, ktoré predchádzali žalobe, sme sa rozhodli hľadať spravodlivosť na súde. Z dôvodu, že už v odpore z 13. júna 2011 proti platobnému rozkazu sme uviedli, že naša spoločnosť pri každom návrhu nájomných zmlúv od roku 2006 zo strany ŽSR reagovala s cieľom dosiahnuť korektnú a spravodlivú cenu a najmä zákonom požadovanú vyváženosť zmluvy, touto cestou teraz zrekapitulujem a súdu predložím aspoň niektoré listinné dokumenty, ktoré vznikli v súvislosti s pozemkami „areálu Skladu kusových zásielok“. Odvolací súd konštatoval, že uvedené však rozhodne nemožno považovať za relevantnú námietku „k požiadavke žalobcu voči výške uplatňovaného vydania bezdôvodného obohatenia ustáleného na základe výpočtu obvyklého nájomného“, pretože z neho nevyplýva žiadny racionálny argument, pre ktorý by nemalo byť priznané žalobcovi vo forme vydania bezdôvodného obohatenia ním požadované nájomné, resp. pre ktorý by mala byť žalovaná suma v inej výške.

14. Odvolací súd hodnotil námietku žalovaného, týkajúcu sa časti, v ktorej súd priznal žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra 2010 do doby doručenia platobného rozkazu ako dôvodnú, keďže žalobca naozaj súdu nepredložil dôkaz o tom, že žalovaného pred podaním žaloby vyzval na zaplatenie žalovanej sumy, a preto odvolací súd považoval za doručenie výzvy žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia až doručenie platobného rozkazu žalovanému. So zreteľom na skutočnosť, že platobný rozkaz bol žalovanému doručený 3. júna 2011, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa stal splatným 4. júna 2011 a žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojich záväzkov 5. júna 2011. Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil I. výrok napadnutého rozsudku a zamietol žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 9 % p. a. zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra 2010 do 4. júna 2011.

15. Ďalej odvolací súd konštatoval, že správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výrokoch I. (zmenený bol len v nepatrnej časti), II. a III. zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

16. Na základe uvedených skutočností odvolací súd, považujúc odvolanie žalovaného za čiastočne dôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP a § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku zmenil a v II. III. a IV. výroku ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobcovi v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia §§ 420 písm. f), ako aj 421 ods. 1 písm. a) CSP, navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Výslovil názor, že odvolací súd mal správne rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu proti nemu zamietnuť. Za nepravdivé a účelové označil tvrdenie žalobcu, že je správcom parciel KN - C č. 2462/9, KN - C č. 2462/11 a KN - C č. 2462/13, na ktorých sa nachádza stavba skladu súp. č. 3649, ktorého vlastníkom je žalovaný, z dôvodu ktorého ho mal užívať bez právneho dôvodu. Konštatoval, že túto argumentáciu do odôvodnenia svojho rozhodnutia prevzal tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací. Výtýkal súdom, že nesprávne vyhodnotili vykonané

dôkazy, keď ich neposúdili samostatne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Zdôraznil, že od 1. januára 1978 užívanie zastavanej plochy bolo aj v zmysle hospodárskej zmluvy z decembra 1977 bezplatné, z tohto dôvodu mala byť žaloba zamietnutá, pričom mal súd hodnotiť právnu argumentáciu žalovaného, súvisiacu s privatizáciou. Výtýkal súdu, že si osvojil argumentáciu žalobcu, že parcely č. KN - C 2462/9, KN - C 2462/11, KN - C 2462/13 boli súčasťou nehnuteľnosti železničného telesa od roku 1884, poukazujúc na to, že výpis zo železničnej knihy preukazuje, že uvedené zápisy neobsahujú dobu zápisu do predmetnej vložky, pokiaľ zapísané údaje potvrdzujú stav veci k roku 1884, ide o nezmyselný zápis, nakoľko v uvedenú dobu areál železničnej stanice Poprad bol tvorený z dvoch parciel a to č. 3848 a 3835/2 o výmere prevyšujúcej 100 ha, areál do roku 1995 nebol členený na KN parc. č. 2462/9, 2462/11, 2462/12, 2462/13, 2462/15 a 2462/29. Ďalej dovolateľ namietal, že nebola splnená zákonná požiadavka k prechodu majetku zo ŽSR š. p. na ŽSR, pretože zákon vyžadoval hospodárenie štátnym podnikom do 1. januára 2004, štátny podnik zanikol 30. decembra 2003 a ku dňu 1. januára 2004 podľa výpisu z obchodného registra už neexistoval. V súvislosti s tvrdením žalobcu o prekážke právoplatne rozhodnutej veci a jeho odkazom na rozhodnutie Okresného súdu Poprad sp. zn. 21C/84/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013 poukázal na závery vyjadrení v uznesení NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2010 zo dňa 14. septembra 2011. Súdom ďalej výtýkal, že nesprávne vyhodnotili žiadosť žalovaného o prenájom predmetných pozemkov zo dňa 14. januára 2008, nakoľko tento dôkaz nebol hodnotený spolu s ostatnými dôkazmi. Poukázal ďalej na to, že podniky verejnej hromadnej dopravy boli privatizované cca s desaťročným meškaním a SAD š. p. Poprad bol privatizovaný dňa 30. apríla 2002. V dôsledku migrácie zamestnancov bolo málo použiteľných informácií o nájme v prípade podnikov pred privatizáciou. Poukázal ďalej na konanie vedené pod sp. zn. 7C/556/1997 Okresným súdom Poprad, v ktorom vypočutý náčelník stanice Ing. J. poprel vedomosť o existencii hospodárskej zmluvy a potvrdil, že v minulosti došlo k prevodu prepravy kusových zásielok z ČSD na ČSAD, pričom záujemcov o nájom nehnuteľnosti odporúčal na SAD š. p. Poprad. Výtýkal vo veci konajúcim súdom, že do odôvodnenia svojich rozhodnutí nepoužili nič z obsahu spisu sp. zn. 7C/556/97 Okresného súdu Poprad. Zotrval na presvedčení, že dňom 1. januárom 1978 vzniklo ČSAD n.p. právo hospodárenia k hmotnému investičnému majetku zverenému hospodárskou zmluvou zo dňa 31. decembra 1997 a taktiež mu vzniklo právo hospodárenia k ostatnej nezastavanej ploche v areály SKZ, nakoľko bola potrebná na výkon zverenej činnosti v rámci zmeny doručovania kusových zásielok. Táto správa trvala do rozhodnutia o privatizácii, ku ktorej došlo 30. apríla 2002. Po rozhodnutí o privatizácii nehnuteľnosti sa zastavaná plocha, tvoriaca areál SKZ, ktorá bola oddelená od ostatných nehnuteľností stala majetkom SAD Poprad a.s., ktorý sa stal univerzálnym nadobúdateľom týchto nehnuteľností. Ďalej poukázal na rozdiely v odôvodnení rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v časti, v ktorej rekapitulujú totožnú časť konania, v časti ktorej odvolací súd cituje odôvodnenie súdu prvej inštancie (predložené a vykonané dôkazy v konaní a tvrdenia a obranu tej, ktorej strany sporu) označil citáciu odvolacím súdom na viacerých miestach za rozdielnu. Uviedol ďalej, že vlastníctvo pozemkov sa stalo sporným až v konaní sp. zn. 21C/84/2011, v ktorom ale o tom, kto je správca sporných pozemkov nebolo súdmi rozhodované. Konštatoval, že až v konaní sp. zn. 18Cb/230/2010 bol súdom zadovážený písomný doklad - listina doručená na Okresný úrad Poprad, katastrálny odbor dňa 5. augusta 1997, na základe ktorej došlo k zápisu správy označených nehnuteľností. Dovolateľ vyslovil názor, že právo správy v prospech ŽSR bolo zapísané na základe nespôsobilej listiny. Ďalej odvolaciemu súdu dovolateľ výtýkal, že sa nevyjadril k dôkazu, že v prípade stavby na sporných pozemkoch ide o trvalú stavbu a nie dočasnú stavbu, ako sú stavby uvedené v argumentácii žalobcu. Výtýkal súdu, že konateľovi žalovaného nebolo na pojednávaní konanom dňa 19. októbra 2021 umožnené prednesenie záverečnej reči - doplnenie prednesu advokáta žalovaného. V súvislosti s tým uviedol, že ak sa obsah zvukového záznamu v priebehu pojednávania neodlišuje od obsahu zápisnice, jeho snaha namietat' nezákonné odmietnutie zostáva v rovine tvrdenia. Uviedol, že sa mal vyjadriť k predloženým listinám v počte 47 kusov. Namietal, že právo predniesť záverečnú reč má nielen zástupca strany sporu, ale môže byť doplnená samotnou stranou sporu.

19. V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uviedol, že konkretizuje právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil tak, že k zamietnutiu vzájomnej žaloby, ktorou sa žalovaný domáhal určenia, že žalobca nie je správcom predmetných parciel, uviedol, že súd prvej inštancie zamietnutie vzájomnej žaloby správne odôvodnil nepreukázaním žalovaného právneho záujmu a

tým, že stav neistoty tu nie je daný. Ako konkretizáciu odklonu odvolacieho súdu od ustálenej praxe dovolacieho súdu uviedol, že nesprávnosť riešenia právnej otázky odvolacím súdom spočíva v potvrdení zamietajúceho III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie pre nedostatok naliehavého právneho záujmu s tým, že stav neistoty tu nie je daný. Ako správne riešenie odvolacím súdom považoval dovolateľ zrušenie výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Otázku ďalej formuloval tak, či „je nerelevantnosť, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke (ne)existencie právneho záujmu na žalobe o určení, že žalobca nie je správcom sporných nehnuteľností, osobitne v situácii, keď žalobca na základe zápisu poznámky na LV č. XXX. kat. úz. G. odôvodňuje žalovaného aktívnu vecnú legitimáciu na podanej žalobe“. Konštatoval, že k odchýlke došlo tým, že odvolací súd mal za to, že naliehavý právny záujem nie je daný pre nedostatok danosti stavu právnej neistoty.

20. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 27. januára 2023 k tvrdeniu žalovaného, že nárok žalobcu na bezdôvodné obohatenie má svoj zákonný základ v zápise správy tohto majetku na LV č. XXX kat. úz. G., pričom podľa jeho názoru nespĺňal náležitosti záznamu, poukázal žalobca na svoje predchádzajúce podanie a zdôraznil, že takýto záznam nemohol byť vykonaný v katastri nehnuteľností len na základe žiadosti žalobcu, ale podkladom pre neho bol zápis predmetných pozemkov v železničnej knihe.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

22. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

23. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24. Dovolateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a zároveň dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

25. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí, za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu, spojené

so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae - odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017).

27. Dovolateľ videl porušenie jeho práva na spravodlivý proces v tom, že konateľovi žalovanej spoločnosti nebolo na pojednávaní umožnené vyjadriť sa k výške požadovaného bezdôvodného obohatenia a predniesť záverečnú reč, resp. doplniť záverečnú reč právneho zástupcu žalovaného. Po vypočutí si zvukového záznamu vyhotoveného z pojednávania konaného dňa 19. októbra 2021 dovolací súd zistil, že právny zástupca žalovaného dvakrát žiadal, aby bolo umožnené konateľovi žalovaného sa opätovne vyjadriť k výške žalobcom vyčísleného bezdôvodného obohatenia a bol vypočutý ako účastník konania a že súd tejto žiadosti nevyhovel, skutočnosť ktorá nebola zaznamenaná v zápisnici spisanej z tohto pojednávania. Dovolací súd je však toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že z obsahu zápisnice, ako aj zvukového záznamu vyplýva, že sa na pojednávaní dňa 19. októbra 2021 právny zástupca žalovaného opätovne k veci podrobne vyjadril s tým, že nenavrhol vykonať ďalšie dôkazy a bolo mu súdom prvej inštancie v zmysle § 182 CSP umožnené aj predniesť jeho záverečnú reč a tiež na skutočnosť, že konateľ žalovaného Ing. Jozef Marhefka bol súdom v zmysle § 195 CSP na pojednávaní konanom dňa 8. júna 2021 vypočutý s tým, že sa vyjadroval aj k výške žalobcom požadovaného bezdôvodného obohatenia, obsah svojho vyjadrenia doložil do spisu aj v písomnej podobe, spolu s pripojenými listinnými dôkazmi s tým, že účastníci boli vyzvaní sa k nim vyjadriť, nedošlo podľa názoru dovolacieho súdu neumožnením ďalšieho vyjadrenia sa konateľovi žalovaného Ing. Jozefovi Marhefkovi k takému závažnému porušeniu procesných ustanovení, aby bolo možné dospieť k záveru, že bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

28. V ďalšom sa dovolateľ, v časti dovolania, ktorým odôvodňuje naplnenie ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v podstate domáha revízie právnych záverov vo veci konajúcich súdov a to najmä o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, s ktorými nesúhlasil a spochybňoval ich správnosť. Súdom tiež vytýkal nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, predovšetkým tých, ktorými mali súdy preukázanú existenciu aktívnej legitímácie žalobcu na podanie predmetnej žaloby, keď súdom vytýkal nesprávny postup pri hodnotení vykonaných dôkazov, keďže ich nehodnotili vo vzájomnej súvislosti, v dôsledku čoho sa nedopracovali k požadovanému výsledku. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (napr. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010), podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci. Podľa § 185 ods. 1 CSP je súd tým, kto rozhoduje o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci v zásade nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdom nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd dostatočným spôsobom zaoberal argumentáciou žalovaného, týkajúcou sa procesu dokazovania, resp. jeho hodnotenia zo strany súdu prvej inštancie, dôvody, svedčiace o správnosti záverov súdu prvej inštancie, týkajúce sa predovšetkým právneho nástupníctva žalobcu po štátnom podniku Železnice Slovenskej republiky a aktívnej legitímácie žalobcu odvolací súd ešte doplnil (odsek 13, 14, 15, 16 odôvodnenia jeho rozsudku) a poukázal aj na predchádzajúce konanie samotného žalovaného, ktoré potvrdzuje, že žalovaný právny vzťah žalobcu k dotknutým pozemkom v minulosti nespochybňoval.

29. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

31. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

32. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

33. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

34. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania aj na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

35. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Otázka riadneho vyjadrenia dovolacieho dôvodu je následne predmetom posúdenia zo strany najvyššieho súdu. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017). Dovolanie neslúži na všeobecnú revíziu právnych názorov krajského súdu.

36. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Z dovolania vyplýva, že žalovaný vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, sčasti namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie vecí, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Pri vymedzení dovolacích právnych otázok nemá byť najvyšší súd formalistický, má sa snažiť autenticky porozumieť dovolateľovi. Na strane druhej však najvyšší súd, pri dovolacom dôvode nesprávneho právneho posúdenia, nemôže hádať, akú právnu otázku dovolateľ žiada preskúmať (porovnaj napr. sp. zn. III. ÚS 32/2024 z 25. januára 2024, sp. zn. I. ÚS 183/2023 z 23. marca 2023, sp. zn. II. ÚS 291/2021 z 30. septembra 2021).

37. Dovolateľ vymedzil právnu otázku tak, že „Je nerelevantnosť, pri ktorej sa Krajský súd v Prešove odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke (ne)existencie právneho záujmu na žalobe o určení, že žalobca nie je správcom sporných nehnuteľností, osobitne v situácii, keď žalobca na základe zápisu poznámky na LV 145 kat. úz. Poprad odôvodňuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby“. Dovolateľ uviedol (str. 11 dovolania), že takto vyvodzuje dôvod podľa § 432 ods. 2 CSP a má za to, že by tak mali byť dané podmienky pre posúdenie prípustnosti podaného dovolania.

Ako odchýlku označil to, že odvolací súd mal za to, že naliehavý právny záujem nie je daný pre nedostatok danosti právnej neistoty, pričom dodal, že ide o nesprávny názor odvolacieho súdu. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ nešpecifikoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom a neuviedol ani ako sa riešenie právnej otázky odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za odklon od ustáleného spôsobu riešenia právnej otázky nemožno považovať dovolateľov nesúhlas so záverom odvolacieho súdu, že v prejednávanej právnej veci nie je daný naliehavý právny záujem na žalovaným požadovanom určení pre nedostatok danosti právnej neistoty. Dovolateľ v skutočnosti nesúhlasí so súdmi, na základe nimi vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom o neexistencii jeho stavu neistoty. Z obsahu právnej otázky, tak ako ju formuloval žalovaný, taktiež nepochybne vyplýva, že žalovaný nesúhlasí s vyhodnotením obsahu LV č. XXX kat. úz. G. vo veci konajúcimi súdmi, keď na jeho základe dospeli k záveru o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu. Vychádzajúc z obsahu dovolania podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nielenže nekonkretizoval ním tvrdený odklon riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od toho, ako mala byť táto otázka správne riešená, aby zodpovedala riešeniu, na ktorom sa už ustálilo rozhodovanie senátov dovolacieho súdu, ale neuviedol ani samotnú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Odklon, ktorý má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, zakladajúci prípustnosť dovolania, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho stotožniť iba s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, tak ako odklonenie sa od ustálenej rozhodovacej praxe špecifikoval na str. 11 dovolania dovolateľ. Len samotné spochybňovanie správnosti rozhodnutia krajského súdu, či kritika jeho prístupu pri právnom posúdení nezodpovedá predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

38. Dovolací súd záverom uzaviera, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia §§ 420 písm. f) a ani 421 ods. 1 písm. a) nie je procesne daná, v dôsledku čoho rozhodol tak, že dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP odmietol.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

40. Dovolateľ v dovolaní súčasne žiadal, aby dovolací súd v zmysle § 444 CSP odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko žalobcom požadovaná výška bezdôvodného obohatenia je pre neho likvidná. Vzhľadom na odmietnutie dovolania dovolacím súdom dovolací súd o tomto návrhu žalovaného ako o bezpredmetnom nerozhodoval.

41. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.